

ELİF ALTUNKAYA

BİLMECE

Size, tezatlıklar sunmak istiyorum. Bana acımanızı, bana gülmenizi, beni sevmenizi ve benden nefret etmenizi ama bir şekilde beni de oyunun içine katmanızı istiyorum.

Sizinle konuşmaya ihtiyacım var.

Yarın değil, ertesi gün değil, bakarız değil (çünkü baygın gözleriniz hiç bakmayacaktı bu uçsuz sıklıklığa) Benim henüz benken, aklım yerinde ve kalbim atıyorken; size ihtiyacım var.

Yoksa bu köprüler niye icat edilmiştir? Bizim birbirimize dokunamadığımız gibi dağlar da mı dokunamasın birbirine?

Bakın, görüyor musunuz, oysa kızardım atılan nutuklara. Hayat budur veya şudur, terstir ama düzdür, avucumda top ama sırtımda yükür, aslında mutluluk o kadar da matah bir şey midir zira döviz kurları baya bir oynamıştır. Büyük adam diyaloglarını tamamlayan bu bohemler ise büyük bir yalancıdır aslında. Onlar sarhoş kafalarıyla nasıl da överler acıyı ve iğrençliği. Oysa onların, temiz elleriyle tutunabileceği tek iğrençlik, içinde tutunmaya; bazen de dışına taşmaya çalıştıkları büyük çerçevedir. Her zaman bir rol kapmaya çalışırlarken, bir rol kapmaya... Çalışırlarken... Rolün kendisi olur yaşamları... Vazolar, şatolar, şamdanlar, prensesler, kontlar... İçine kendilerini koydukları masal diyarları iğrenç olur mu hiç? En fazla ayağına çamur bulaşmıştır.

Efendim, size öyle bir iğrençlikten bahsediyorum ki... Büyük bir günah gibi... Kirli bir nefes gibi... Beyin nedir, ruh nedir, hangi damar nereden geçermiş çok ustası değilim bu işlerin. Ama bu yüzlerin suçluluk ve acıyla buruşmasının, duyguların ve canlılığımızı da yanına alarak buruşmasının kararını kim verir? Bunu da bilmiyorum.

Dayanamıyorum...

Tiksiniyorum...

Ortada suç ve kurban var.

Kurban çokça bendeniz oluyorum.

Ama suçlu kim?

Bazı tanıdık kokular, isimler, görüntüler uğrayacaktır.

Tekrar acı ve tiksintiyle yüzler buruşacak, adımlar gerisingeri gidecektir.

Ama suçlu kim?

Oyunun başından beri katil; tanrı mıdır, uşak mıdır yoksa ben miyim?